

Темна ріка

Друга книга третього циклу «Сила трьох» серії світового бестселера «Коти-вояки».

Троє новаків, які отримали силу Зореклану, продовжують відкривати в собі нові можливості: Леволап — бойові навички і неймовірну міць, Падуболапка — стратегічне мислення і мудрість вояцького правильника, Сойколап — дивовижний зв'язок із предками і дар цілителя. Однак разом зі знаннями та досвідом приходять і сумніви, що ставлять новаків перед вибором: вірність Клану чи дружбі, власні амбіції чи доля багатьох котів? Кожному із цієї трійці відома своя таємниця, яка може врятувати або зруйнувати крихкий мир між Кланами, що панував протягом багатьох повень.

Переклад з англійської — Катерина Дудка, Остап Українець. Оформлення — Олег Панченко. При перекладі тексту українською для опису загального устрою котячих кланів та громадянства їхніх членів була використана термінологія Національної скаутської організації України «Пласт».

Ерін Гантер

КОТИ

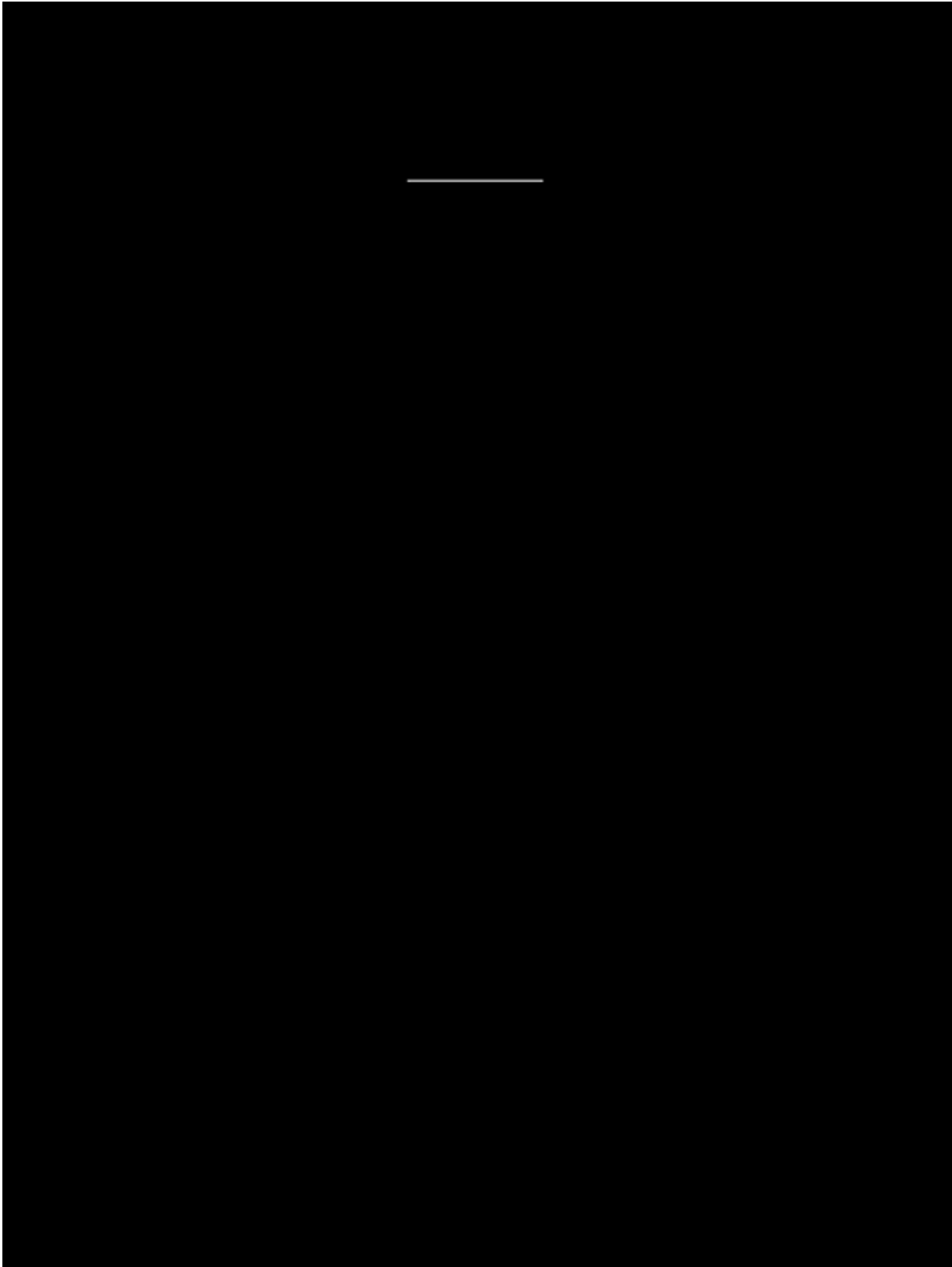
Темна ріка

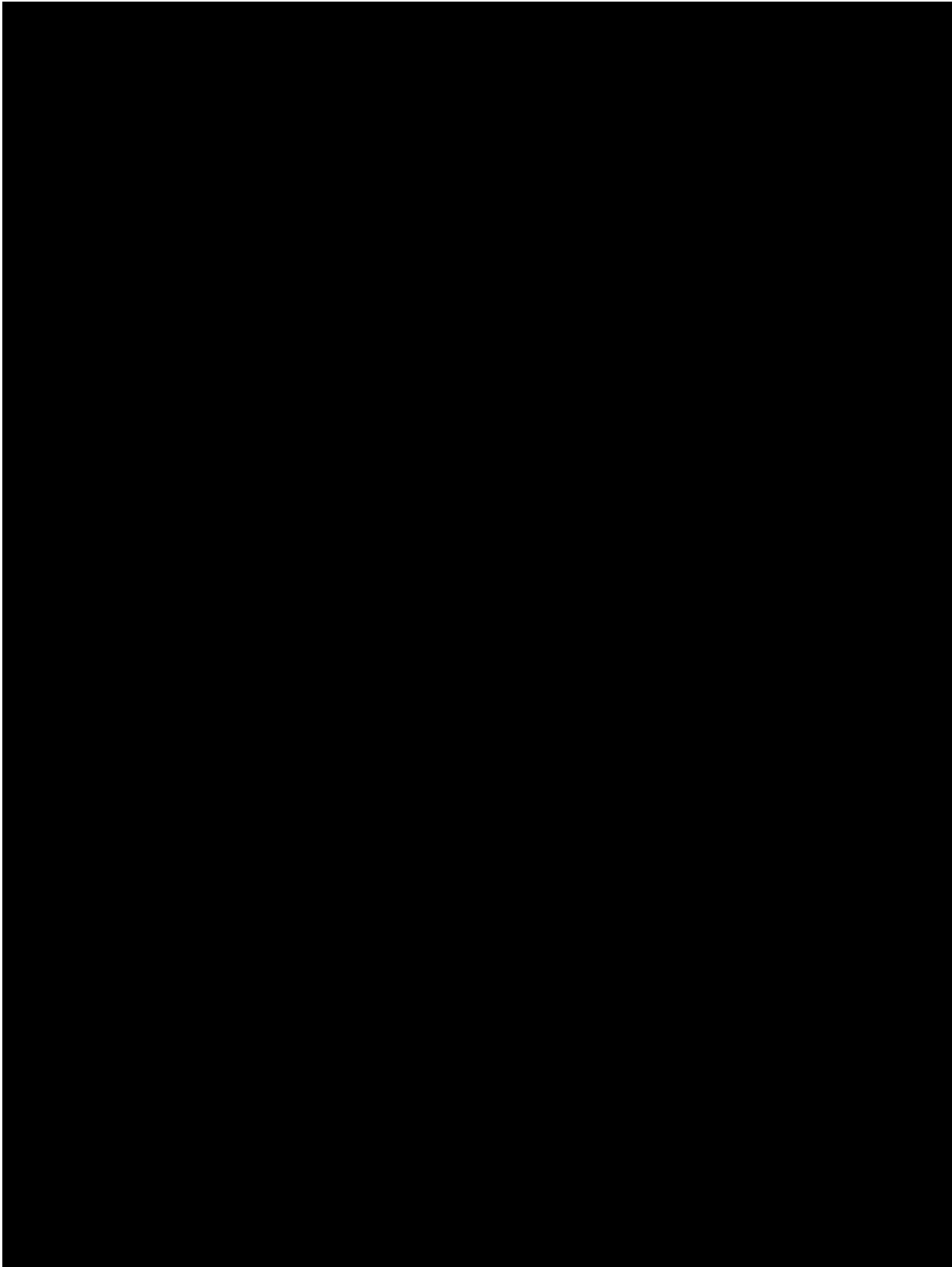
ВОЯКИ

Я вірний своєму Клану.
І не повинен це доводити...

Темна ріка

Erin Hunter
WARRIORS

Power of the Three
Book Two: Dark River

Published by arrangement with The Van Lear Agency LLC

При перекладі тексту українською
для опису загального устрою
котячих кланів та громадянства
була використана термінологія
Національної скаутської організації України
«Пласт».

Гантер Ерін
Серія «Коти-вояки»
Цикл «Сила трьох»
Книга друга: «Темна ріка»

Пер. з англ. *К. Дудки, О. Українця*
Худ. *О. Панченко*
Х.: АССА, 2021

© Working Partners Limited, 2007

© ПП «АССА», 2021

© Панченко О. І., дизайн, 2021

© mrgaser, e-pub, 2021

ISBN 978-617-7670-28-4

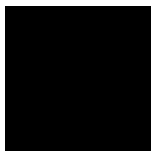
Аннотація

Троє новаків, які отримали силу Зореклану, продовжують відкривати в собі нові можливості: Лестолап — бойові навички і неймовірну міць, Падуболапка — стратегічне мислення і мудрість вояцького правильника, Соїколап — дивовижний зв'язок із предками і дар цілителя. Однак разом зі знаннями та досвідом приходять і сумніви, що ставлять новаків перед вибором: вірність Клану чи дружбі, власні амбіції чи доля багатьох котів? Кожному із цієї трійці відома своя таємниця, яка може врятувати або зруйнувати крихкий мир між Кланами, що панував протягом багатьох повень.

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м. Харків.**

Громадянство

Громовий клан

Провідник

Вогнезір — вродливий яскраво-рудий кіт.

Воєвода

Ожинокіготь — темний брунатний кіт із бурштиновими очима.

Медикицька

Листоплеса — світло-кара плямиста кицька з бурштиновими очима та білими лапками.

Вояки та воячки

(дорослі коти і кицьки без кошенят)

Порохошуб — темно-бурий смугастий кіт.

Піскошторма — блідо-руда киця.

Хмарохвіст — білий пухнастий кіт.

Шипокіготь — золотисто-карий смугастий кіт.

Золошуб — сірий плямистий кіт.

Ясносерда — біла кішка з рудими плямами.

Вивіркострибка — яскраво-руда кицька із зеленими очима.

Косариконіг — довголапий котик із коричневим животиком та жовтими очима.

Березопад — коричневий кіт із бурштиновими очима.

Білокрила — струнка зеленоока киця.

Карохвістка — плямиста кішка з бурштиновими очима.

Студня-Де-Пірнають-Рибки (Студня) — невелика смугаста кішка із сірими очима, походить із Племені Стрімкої Води.

Бурешуб — темно-сірий кіт з бурштиновими очима, походить з Річкового Клану.

Міллі — срібляста кицька з блакитними очима, колишня кицюня.

Новаки

(коти старші шести повень, які готуються стати вояками)

Бубколап — кремовий кіт.

Ліщинолапка — невеличка біло-сіра кішка.

Мишколап — сіро-білий котик.

Попелюшколапка — сіра смугаста кішка.

Медолапка — світло-коричнева смуганька.

Маколапка — муруга кішка.

Леволап — золотавий смугань із бурштиновими очима.

Падуболапка — чорна кішка із зеленими очима.

Сойколап — сірий смугастий котик із блакитними очима.

Королеви

(кицьки, які виношують або доглядають кошенят)

Папоротехмарка — дрібненька киця із плямистою сірою шубкою.

Маргаритка — кремова довгошерста кішка з конярки.

Старійшини

(колишні вояки і королеви, які пішли на спочинок)

Довгохвіст — білий кіт із чорними смугами.

Мишошубка — маленька коричнева кішка.

Тіньовий Клан

Провідник

Чорнозір — великий білий кіт із чорними лапами.

Воєвода

Бурошубка — темно-руда кицька.

Медикіт

Дрібнохмар — мурий дрібненький кіт.

Вояки

Дубошуб — невеликий коричневий кіт.

Горобинокіготь — рудий кіт.

Димоніг — чорний кіт.

Снігопашка — біла кішка.

Новаки

Плющолапка — сріблясто-біла кицька з темно-блакитними очима.

Соволап — світло-коричневий кіт.

Королеви

Вохрошубка — муруга темна кицька із зеленими очима.

Старійшини

Кедросерд — темно-сірий кіт.

Маківка — довгонога світло-коричнева кішка.

Річковий Клан

Провідник

Леопардозірка — могутня войовниця зі строкатою шубкою.

Воєвода

Мрячконіжка — кішка зі сріблястим хутром і блакитними очима.

Медикішка

Мільгокрила — вродлива кицька із золотистим хутром.

Вояки

Чорнокіготь — димчастий чорний кіт.

Повхозуб — невеликий брунатний смугань.

Шуваровус — чорний кіт.

Мохошубка — муруга кішка з блакитними очима.

Букошуб — світло-коричневий кіт.

Брижохвіст — темно-сірий смугань.

Королеви

Світоквітка — блідо-сіра кішка.

Сіромрячка — світло-сіра смугаста кішка.

Кригокрила — біла кішка з блакитними очима.

Новаки

Верболапка — дрібна сіра кицька з м'яким сірим хутром і зеленими очима.

Ряболапка — сіра кішка з блакитними очима.

Рінелап — сірий котик.

Старійшина

Важкоступ — опасистий смугастий кіт.

Діжкохвоста — огрядна темно-коричнева кішка із зеленими очима.

Каменеток — сірий кіт.

Вітряний Клан

Провідник

Однозір — брунатний смугастий кіт.

Воєвода

Золоніжка — сіра кішка.

Медикіт

Короморд — короткохвостий темно-бурий кіт.

Вояки

Клаптевух — смугастий темний кіт.

Воронокрил — дрібний темно-смугастий кіт із бурштиновими очима.

Ночехмара — чорна кішка.

Ласкошуб — рудий кіт із білими лапами.

Білохвістка — невелика біла кішка.

Королеви

Дрокохвоста — сіро-біла кішка з блакитними очима.

Новаки

Вересолапка — світло-коричнева кицька з блакитними очима.

Бризолап — чорний кіт із бурштиновими очима.

Зайцелап — м'язистий біло-коричневий котик.

Старійшина

Ранньоквітка — муруга кішка.

Павотеніг — сірий смугастий кіт.

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м.Харків.**

Пролог

Над рівниною простягалось темно-синє небо, обволікаючи собою нічну прохолоду.

Вітер колихав верес і посилав хвилі схилом. Поміж низькими чагарями спускалися котячі постаті з гладким і лискучим хутром.

Поміж них була смугаста королева, що крокувала поряд із юним котом.

— Ти впевнений, що готовий до цього?

— Я готовий, — відповів кіт. Його зелені очі відблискували в місячному сяйві.

— Опале Листя, ти в мене найстарший, — прошепотіла королева. — Ти перший з моїх дітей, хто проходитьиме випробування.

— Усе буде гаразд.

— Він добре тренований! — почувся ззаду низький голос.

— Навіть тренування не може підготувати м'яколапа до дощу! — прогарчав інший.

Опале Листя підвів погляд.

— Але небо чисте.

— Я чую запах дощу, кажу тобі.

Серед котів поширилося схвильоване мурмотіння.

— Небо чисте! — з притиском повторив Опале Листя, а тоді вийшов із вересу й зупинився. Місяць осяяв його біло-руде хутро. Товариші скупчилися позаду нього, посмикуючи хвостами. Під його лапами починався крутосхил. Тут повні вітру та дощу виснажували рівнину, зриваючи земляний покрив, аж поки залишилася гола скеля — щербата кам'яна стіна поміж вересового моря.

— Щасти, м'яколапе!

Опале Листя зіскочив зі скелі та м'яко приземлився на піщаній долівці біля підніжжя. Його мама злізла за ним.

— Бережи себе!

Опале Листя поноськався з королевою.

— Побачимося на світанку, — пообіцяв він.

Перед ним у скелі з'яяла діра, немов рана на обличчі. Хутро на його спині стало дибки. Він ще ніколи не був усередині. До Печери заходили тільки обрані коти.

Він подався вперед, відчуваючи, як його поглинає п'ятьма. Але ж мусить тут бути хоч якась світло, щоб побачити стежку! Кіт намагався придавити страх, що тріпотів у грудях, мов піймана рибина.

«Тунель приведе тебе до печери, — пролунав у його голові голос наставника. — Покладайся на свої вуса».

Вуса кота здригнулися, готові до найменшого дотику. Вони вели його вузьким проходом.

Раптом попереду з'явилося бліде світло. Тунель вивів у печеру. Її склепіння мерехтіло ледь видимим місячним сяйвом, що пробивалося крізь отвір у стелі. Від каміння відлунював шум води.

Річка? Під землею?

Опале Листя витріщився на широкий потік, що розділяв піщанисту долівку надвоє. Його чорні води тьмяно мерехтіли в сутінках.

— Опале Листя?

Від несподіваного хриплого нявкоту кіт аж підскочив. Він повернув свою білу морду, щоби подивитися, хто то говорив, і примружив очі — на високому виступі сиділа постать, освічена місячним промінням.

Це Скеля?

На шкірі незнайомця, лискучій мов у крота, майже не було хутра — де-не-де на спині полишалось хіба кілька клаптиків. Його невидючі очі були великі, як яйця. Довгі вигнуті кігті вчепилися у гладку гілку, що лежала під лапами. Кора з гілки була обдерта, і навіть у такому світлі Опале Листя бачив на ній позначки від кігтів — низку рисок на світлій деревині.

Це точно Скеля.

— Я відчуваю твоє здивування, — прокректав сліпий. — Воно коле мене, мов ялівець.

— Пробач... — мовив Опале Листя. — Просто я не очікував...

— Не очікував, що кіт може виглядати настільки бридко.

Опале Листя заціпенів від сорому. Невже Скеля прочитав його думки?

— Коту потрібні вітер і сонце, щоб його хутро блистіло, а ще — хороше полювання, аби кігті були гострі, — продовжив Скеля. Його

нявкіт скреготав, немов каміння об каміння. — Я ж мушу залишатися поруч із нашими предками-воюками — тими, хто живе під землею.

— І за це ми тобі дякуємо, — з повагою промурмотів Опале Листя.

— Не дякуй мені, — прогарчав Скеля. — Це була моя доля, я мусив їй підкоритися. До того ж ти, мабуть, не будеш такий вдячний, коли почнешся твоє випробування. — Промовивши це, він провів довгим кігтем по лініях, вирізьблених на гладкій гілці. — Незакреслені лінії — це коти, які зайшли в тунелі, але так і не вийшли.

Опале Листя вдивлявся в чорні діри, що зяяли на краю печери, немов роти. Якщо вони не вели до свіжого повітря й безпеки, то де ж вони закінчувалися?

— У які тунелі вони заходили?

Скеля похитав головою.

— Я не можу тобі допомогти. Щоб стати гострокігтем, ти мусиш сам знайти вихід. Я можу тільки послати тебе у виправу з благословенням предків.

— Ти можеш дати мені хоч якусь пораду?

— Без світла в тебе залишаться тільки інстинкти. Іди за ними, і, якщо вони правдиві, ти будеш у безпеці.

— А що, як вони не правдиві?

— Тоді ти загинеш у пільмі.

Опале Листя розправив плечі.

— Я не загину.

— Сподіваюся, — нявкнув Скеля. — Ти знаєш, що тобі не можна повертатися до цієї печери? Ти повинен знайти тунель, що веде прямо до рівнини. Доц іде? — раптом спитав він.

Опале Листя напружився. Чи варто згадувати про легенькі нотки в повітрі, що сповіщали про наближення дощу? Ні. Скеля може сказати йому повертатися туди, звідки прийшов, і почекати іншого дня. Він не міг більше відкладати свій іспит на гострокігтя. Він хотів зробити це зараз.

— Небо чисте, — мовив юний кіт.

Скеля ще раз провів лапою по лініях, вирізьблених на гілці.

— Тоді починай.

Опале Листя глянув на тунель під виступом Скелі. Він здавався більшим за інші й начебто вів угору. До рівнини, понад землею? Ось

цей шлях він і обере.

Його серце калатало. Він перескочив через річку й подався у крижану пітьму.

До світанку я вже буду гострокігтем. Його хутро наїжилось.
Сподіваюся.

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м. Харків.**

Розділ 1

— Обережно! — махнув хвостом Леголап. — За нами Тіньові вояки! Падуболапка розвернулася. Її чорне хутро стояло дибки.

— Беру їх на себе!

Леголап глянув на брата.

— Сойколапе, чуєш якийсь запах?

— Наближається ще більше вояків! — попередив сірий смугань. Його невидючі блакитні очі округлилися від тривоги. — Приготуйтеся до нападу!

— Ми зробимо засідку і вискочимо на них, коли вони зайдуть до табору! — наказав Леголап і повернувся до Падуболапки. — Ти впораєшся із цими трьома?

— Легко!

Падуболапка перекотилася на спину і скочила на лапи. Її кігті виблискували в пообідньому сонці.

Леголап кинувся вперед і присів за колючою стіною з терня.

— Сойколапе, швидше! До мене!

Сойколап підбіг і став у бойову стійку.

— Вони вже майже тут!

Крізь тунель забіг смугастий вояк.

— Уперед! — заверещав Леголап і кинувся на kota. Сойколап проліз поміж лапами супротивника. Той здивовано скрикнув, перечепився і повалився на бік. Леголап миттю опинився на ньому.

— Досить! — пролунав на галявині різкий нявкіт Вівіркострибки.

Леголап припинив гамселити Ожинокігтеву спину задніми лапами і глянув на свою маму, яка вибігла до них з отвору в ожинівій стіні.

— Але ми прикидаємося, ніби на нас напав Тіньовий Клан!

Сойколап загальмував.

— Ми вже майже перемогли!

Ожинокіготь підвівся, скинувши із себе Леголапа.

— Гарна засідка, — муркнув він. — Але ви знаєте, що тут не можна гратися.

Леголап зісковзнув на землю.

— Але це єдине хороше місце, щоб попрактикувати неочікуваний напад, — понуро нявкнув він. Тоді оглянув недобудоване кубло. Його ожинові стіни виступали з боку вояцького кубла. Коли гілки перетягнуть через верх, щоб зробити дах, вони з'єднають старе кубло з новим.

Падуболапка підійшла до них, залишивши уявних ворогів позаду.

— Ми нікому не заважаємо, — сказала новачка. Вона розпушила своє хутро від вітру. Новолістове проміння прогнало з галявини мороз, але по обіді налетів вітер з гір. Він нагадав Леголапові, що гололист минув лише чверть повні тому.

— А що, коли всі новачки вирішать відпрацьовувати бойові прийоми тут? — запитала Вивіркострибка. — Стінам тоді точно кінець, і вся праця Березопада та Сіросмуга піде псу під хвіст.

— Нам треба розширити вояцьке кубло, перш ніж ви станете вояками, — додав Ожинокіготь. — Там уже надто тісно.

— Гаразд, ми зрозуміли! — підвів морду Сойколап. Його хутро було скуйовджене, де-не-де стирчали шматочки листя.

— Подивіться на себе! — Вивіркострибка різко лизнула Сойколапа поміж вухами. — Ви геть брудні, — насварила вона, — а нам скоро вирушати на Зборище.

Леголап почав вимивати хутро на грудях від порохів, перш ніж мама встигла до нього дістатися.

Сойколап відсунувся від Вивіркострибки.

— Я можу сам умитися, — поскаржився він.

— Залиш їх, — нявкнув Ожинокіготь до своєї партнерки. — Я впевнений, що вони приведуть себе до ладу, поки треба буде виходити.

— Звичайно, — пообіцяв Леголап.

Він би в житті не дозволив іншим Кланам побачити себе в такому вигляді. Це буде перше Зборище, на яке вони підуть усі втрьох.

— Ми *стільки* на це чекали. Правда, Сойколапе?

Новак смикнув хвостом.

— Ага, так.

Леголап випустив кігті. Чому Сойколап завжди такий буркотливий? Це буде його перше Зборище. Він *мусить* на нього чекати. Останні два Сойколап пропустив: перший раз через покарання, а другий — через

обов'язки медикота. Леголап знав брата достатньо добре і розумів, наскільки той, попри свою сліпоту, цінував можливість робити все те саме, що й інші коти, зокрема ходити на Зборища.

— Ану швиденько! Тікайте звідси, поки Вогнезір не помітив! — наказала Вивіркострибка й почала виштовхувати своїх кошенят до отвору в стіні. — Підіть пошукайте собі щось на кагаті. У вас попереду довга ніч.

У Леголапа хвостом аж мурашки забігали від думки про Зборище. Він уже практично відчував сосновий запах острова.

А от очі Падуболапки блимали тривоною.

— Сподіваюся, інші Клани не почнуть знову нас зачіпати. Ти не знаєш, чи Міллі також іде? Може, їй краще цього разу залишитися в таборі?

Коли дві повні тому до Клану повернувся Сіросмуг, він привів із собою свою нову партнерку Міллі — кицюню, яку він зустрів, коли був у полоні Двоногів. Він тренував її на воячку, а вона своєю чергою допомогла йому здійснити довгу й виснажливу мандрівку в пошуках Клану. Через своє кицюняче минуле вона стала легкою мішенню для образ інших Кланів. До того ж вона була не єдиною кішкою в Громовому Клані з таким походженням.

— Міллі може сама про себе подбати, — зауважила Вивіркострибка.

— Та й змагання ніби трохи налагодило стосунки, — додав Ожинокіготь.

— Але на скільки? — нявкнула Падуболапка.

Леголап знав, що його сестра так і не повірила до кінця, ніби денне Зборище зможе якимось вирішити суперечки між Кланами. Усі чотири Клани взяли участь у дружньому змаганні, аби помірятися навичками. Вони висунули своїх новаків одне проти одного, щоб відволіктися від сварок через кордони. Леголап, втім, пам'ятав цей день з іншої причини: він та Вітряний новак Бризолап провалилися у стару борсучу нору і мало не задихнулися в піску, та, на щастя, їх знайшов Сойколап.

— Ти весь час причитаєш, — форкнув Сойколап до Падуболапки. — Жити з тобою, як із полохливою совою.

— Зараз уже новоліт, — нагадала їм Вивіркострибка. — Здобичі побільшало, тож Клани не будуть такі дратівливі.

Падуболапка глянула на Сойколапа.

— Дехто залишається дратівливим навіть із набитим животом!
— Досить! — Вивіркострибка підштовхнула її носом. — Піди поїж.
— Я просто сказала правду! — Падуболапка підскочила вперед, але Сойколап втиснувся поперед неї. Вона зойкнула і зиркнула на брата, який уже доходив до медичного кубла. — Він мене куснув!

Леволап смикнув вусами.

— Ти можеш одною лапою відбити трьох Тіньових вояків, — підначив він, — але, коли тебе кусне брат, ти пищиш, як кошеня.

Вона ляснула його по носі м'яким хвостом.

— Ти би теж пищав!

— Я востаннє пищав ще в яслах!

Падуболапка хитро примружила очі.

— Хочеш я тебе кусну, і побачимо, наскільки ти хоробрий?

— Спочатку тобі доведеться мене впіймати!

Леволап чкурнув геть. Падуболапка поскакала за ним.

— Ось! — Леволап зупинився біля кагату свіжини й кинув Падуболапці мишу, коли вона його наздогнала. — Кусни краще це.

* * *

У синьому небі висіла повня. Попереду з-понад озера здіймався острів, його дерева тягнулися голим гіллям до зірок.

Леволап крокував поруч із Падуболапкою за товаришами по кам'янистому берегу. Новак знову глянув на Сойколапа. Брат ішов біля Листоплесої й раз-по-раз смикав носом, обнюхуючи незнайому територію. Іноді Листоплеса торкалася до нього боком, допомагаючи коту обминати гостре каміння чи коріння.

Чи треба попередити Сойколапа про переправу з поваленого дерева? Вона була неочікувано слизька. Леволап мало не впав, коли переходив уперше.

— Хочу вже побачити Верболопку, — нявкнула біля нього Падуболапка.

— Верболопку? — відсторонено перепитав він.

Леволап сподівався побачити на Зборищі лише одну новачку — Вересолапку, вродливу Вітряну кішку з димчастими блакитними очима. Він ледь чутно зітхнув.

— Про що думаєш? — підштовхнула його Падуболапка. — Ти десь відлетів.

— Ем... про Сойколапа, — притьмом нявкнув новак. — Я думав, чи він зможе перейти по колоді.

— Не кажи цього при ньому вголос, — попередила Падуболапка.

Раптом Лволоап відчув, що до його кігтів просочується холодна вода. Вогнезір вивів їх на багnistий берег на краю Річкової території. Піскошторма обережно ступала за ним. Ожинокіготь та Вивіркострибка йшли поруч із Міллі та Сіросмугом, а за ними, стиха перемовляючись, крокували Березопад і Порохошуб. Ліщинолапка слухала свого виховника, а Бубколап хилився то в один, то в інший бік, принюючись до купин трави, ніби звідти будь-якої миті могла вискочити здобич.

— Це територія Річкового Клану, — зашипіла Падуболапка, нагадуючи йому про те, що полювання на землях іншого Клану заборонене.

— Я знаю, — відрубав Бубколап. — Але ж дивитися можна.

— Ну хіба що дивитися.

Сіросмуг голосно замуркотів.

— Вогнезоре? — гукнув він. — Здається, Падуболапка готується підважити твоє провідництво.

Лволоап глянув на сестру. Це був такий лагідний спосіб сірого вояка сказати їй, аби не командувала стільки?

— Може підважувати, скільки захоче, — муркнув Вогнезір. — Думаю, мені не треба турбуватися, поки вона трохи не підросте.

— Гей! — Падуболапка обурено наїжила хутро. — Я йому просто сказала!

Вогнезір зупинився біля тремтливого коріння поваленого дерева, що сполучало берег з островом. Від кори чулися свіжі запахи Вітряного та Тіньового Кланів — мабуть, вони вже там. Лволоап нагострив вуха. З острова долинали ледь чутні голоси. Піскошторма спритно застрибнула на колоду і звивисто закрокувала поміж вузлів та гілок до протилежного берега. Інші коти по черзі подалися за нею. Лволоап відступив назад, коли Падуболапка застрибнула за Ліщинолапкою.

— Лволоапе, ти не йдеш? — нявкнула новачка, відновивши рівновагу.

— Іду, звісно, — засичав на неї Лєволап.

— Він чекає, щоб допомогти мені, — нявкнув з-позад нього Сойколап.

— Тільки тому, що я сам мало не впав, коли йшов уперше, — пояснив Лєволап. — Це важко, коли ти ще не знаєш, куди ставити лапи.

Сойколап витягнувся до коріння й почав намацувати дерево передніми лапами.

— Сюди, — нявкнула Листоплєса, застрибнувши перед ним на колоду. — Тут не дуже високо.

Сойколап підвів носа й принюхався, прикидаючи, наскільки далеко до виховниці. Тоді відштовхнувся задніми лапами та за допомогою кігтів виліз до неї. Його передні лапи миттю вислизнули з-під нього.

Сойколап смикнувся вбік. Серце Лєволапа впало у п'яти. Листоплєса кинулася до новака, та він уже вчепився кігтями в прогнилу кору й відновив рівновагу, махаючи хвостом. Під ним до берега прибивала темна вода. Лєволап стримувався, щоб не підстрибнути Сойколапові на допомогу, коли той пішов далі повз виховницю. Листоплєса напружено присіла, не кажучи ні слова, готова підскочити будь-якої миті, якщо Сойколап знову послизнеться. Сліпий новак повільно, крок за кроком, проходив переправу.

— Сойколапе, стрибай сюди! — гукнула Падуболапка з берега на тому боці. — Пісок м'який, але тут чисто.

Сойколап зістрибнув, приземлившись трохи незграбно, але одразу ж випростався.

Лєволап відчув хвилю полегшення.

— Лєволапе, швидше!

Бубколап намагався пропхатися повз нього. Лєволап заскочив на колоду, щоб заступити йому шлях, але дерево раптом затрусилося, бо Бубколап застрибнув прямо за ним.

— Іди вже! — нявкнув новак.

Лєволап відчував п'ятами, як гаряче дихає Бубколап, підганяючи його. Міцно чіпляючись кігтями, він поліз по колоді.

— Не треба спішити, — почувся за хвіст позаду застережливий нявкіт Орлякошуба. Проте Бубколап не збавляв темпу, далі кваплячи Лєволапа.

— Чого ти так довго чуха...

Раптом нявкіт новака перетворився на зойк. Леголап озирнувся й побачив, що він зісковзнув зі стовбура і вже висів над чорною водою.

Орлякошуб нахилився і схопив Бубколапа за загривок. Новак смикався і гойдався, розмахуючи лапами в повітрі. Кінчик його пухнастого кремового хвоста вже торкався до поверхні озера.

— Не рухайся, — прогарчав Орлякошуб крізь зціплені зуби. Напруживши м'язи, золотавий вояк одним ривком витягнув Бубколапа на дерево. — Я казав тобі не поспішати!

Леголап закліпав. *Слава Зореклану, що це був не я!* Він повернувся і пішов далі, радіючи, що Бубколап більше не напосідає йому на задні лапи. З берега війнув свіжий запах Річкового Клану. Мабуть, їхній загін наближається до озера. Леголап оглянув узбережжя, проте нікого не помітив.

— Усі готові? — гукнув Вогнезір, коли Леголап, Бубколап, Орлякошуб і Золашуб нарешті опинилися на острові.

Коти кивнули. Вогнезір подав знак хвостом, і загін рушив до лісу.

Леголап побачив, як темне хутро Падуболапки зникло в орляку. Його лапи засвербіли від захвату, і він уже готувався пострибати за нею. Проте Сойколап не рухався. Він просто стояв і витріщався поміж дерева. *Він переживає?*

— Це лише орляк, — заспокоїв його Леголап. — Просто проштовхуйся крізь нього. До галявини недалеко.

Він поклав хвоста Сойколапові на спину й відчув під хутром його м'язи, сильні й пружні.

— Ходіть уже! — Падуболапка повернулася до них, шурхаючи крізь орляк. — Чому ви так довго?

— Просто плануємо наш вихід.

Сойколап смикнув хвостом і подався вперед.

Сухі галузки папороті дряпали Леголапові носа, коли він рушив за братом і сестрою на галявину, проте він відчував і м'які маленькі листочки, що вже вибивалися із землі попід його лапами. *Нове листя для новолісту.*

— Тіньовий і Вітряний Клани чекають на галявині, — гукнула Падуболапка через плече. — Але Річковий Клан ще не прийшов.

— Вони ідуть, — нявкнув Леголап. — Я чув їхній запах з переправи.

Сойколап підвів носа.

— Твоя правда. — Його вуса смикнулися. — Але щось не так...

Леголап розтулив рота і знову покуштував свіжий запах Річкового Клану, проте не помітив нічого особливого.

— Мабуть, просто їдять забагато риби, — нявкнув він.

— Швидше йдіть, щоб вони нас не обігнали, — мовила Падуболапка, підганяючи братів крізь орляк на узлісся.

Коли вони вийшли на галявину, Сойколап застиг на місці.

— Тут завжди стільки котів? — прошепотів він.

Леголап оглянув вояків, новаків та медикотів, що товклися на галявині. Для нього це виглядало як звичне Зборище. *Чи прийшла сьогодні Вересолапка?*

— Гей! Кицюню!

Білохвістка, Вітряна кішка, підбігла до Міллі. Її новак Бризолап поспішав за нею, прищуливши вуха. Леголап випустив кігті, готуючись стати на захист посестри.

— Привіт, Міллі!

Білохвістка поноськалася з Міллі й обняла її хвостом, ніби вони були давніми подругами. Леголап втягнув кігті.

— Вони знайомі? — зойкнула Падуболапка.

Леголап знизав плечима.

Бризолап вирячився на свою виховницю, яка відійшла від Міллі на крок і дружньо їй моргнула.

— Дякую за кроля, якого ти нам дала на змаганнях, — муркнула вона. — Ти ділишся, як справжня кішка Клану.

Міллі схилила голову.

— Цей день і був для того, щоб ділитися, — нявкнула вона.

— Здається, змагання таки справді допомогло, — прошепотіла Падуболапка до Леголапа.

Проте інший Вітряний вояк, Клаптевух, дивився на Міллі примруженими очима. Котові очевидно не подобалося, що його посестра говорить із кицюнею. Бурошубка теж спостерігала за ними, наїживши хутро, і шепотіла щось на вухо своєму товаришу.

Бризолап нічого не сказав, просто відвернувся від виховниці й почав проштовхуватися через гамірну галявину. Бубколап та Ліщинолапка балакали з гуртом Тіньових та Вітряних новаків. Коли до них приєднався Бризолап, у Леголапа аж мороз пробіг по шкірі. Чи була десь там серед них Вересолапка?

Він їй не бачив.

— Чому так зажурився? — спитав Сойколап.

Леголап витріщився на нього.

— З... зажурився? — Сойколап завжди звідкись знав, як він почувається. — Я не зажурився!

— Твій хвіст так гупає об землю, що його почула б навіть миша на болоті, — нявкнув Сойколап.

— Я сподівався декого зустріти, — зізнався Леголап.

Падуболапка схвильовано смикнула вухами.

— Вересолапку?

— Ну, а *ти* хочеш побачитися з Верболапкою! — відрубав він, наїживши хутро від її звинувачувального нявкоту.

— Це різне.

— Неправда! — запротестував Леголап. — Ми просто друзі.

Раптом він відчув приємно знайомий запах. Вересолапка бігла через галявину до нього.

— Леголапе! Ти тут!

Його серце затріпотіло. Він налякано глянув на Сойколапа. Невже брат чув і його серцебиття? Леголап спробував заховати цей страх подалі, ніби здобич, яку лишаєш на потім.

— Привіт, Вересолапко, — байдуже нявкнув він.

— Ти ніби не дуже радий мене бачити. — Вітряна новачка смикнула вухами. — Я цілу повню поводитися якнайкраще, щоб Воронокрил не лишив мене в таборі.

Леголап відчув хвилю провини за свій брак ентузіазму. Його лапи закололи від злості. Чому це він мав почуватися винним? Вони просто друзі.

— Я радий, що ти прийшла, — нявкнув новак.

Падуболапка вклинилася перед ним і легенько поноськалася з Вересолапкою.

— Зореклан знову подарував нам гарну погоду, — гречно нявкнула вона.

— Ви привели брата! — очі Вересолапки засяяли, коли вона помітила Сойколапа. Спиною Лвололапа пробігли мурашки від ревнощів. Йому було неприємно, що вона бачила, як Сойколап врятував його із проваленої борсучої нори.

На щастя, Сойколап гарячково форкнув їй у відповідь:

— Ніхто мене не *приводив!* Я прийшов зі своїм Кланом!

— Звісно, — притьмом нявкнула Вересолапка. — Пробач. Я знаю, що ти можеш сам подорожувати. Я просто...

— Сойколапе! — вигук Листоплесої врятував Вересолапку від потреби продовжувати її незграбне вибачення. — Ходи до нас! — Вона сиділа біля Короморда.

Лвололап провів поглядом Сойколапа, який пробирався до медикотів.

— Не зважай на Сойколапа, — нявкнув він до Вересолапки. — Він завжди бурчить, мов той борсук.

— Хто бурчить? — раптом почувся голос.

Лвололап крутнув головою й побачив, хто до них говорив. Його серце закалатало. До них наближався Бризолап.

— Ти що, збираєшся марнувати час на розмови із цими двома? — Вітряний новак усівся біля Вересолапки. — Там Плюццолапка і Соволап заклалися із Бубколапом на те, хто вище підстрибне.

Він лизнув передню лапу та потер вухо.

— То, може, б ти пішов подивився? — відповіла Вересолапка.

— Підеш зі мною? — блиснув очима Бризолап.

Лвололап почув шарудіння папороті й відчув знайомий запах.

— Річковий Клан прибув, — нявкнув він.

Падуболапка витягнулася навшпиньки, аби подивитися, як Річковий Клан заходить на галявину.

Щось явно сталося. Їхні хвости були опущені, а вуха прищуплені. У Лвололапових вухах відлунили Сойколапові слова. *Щось не так...*

Падуболапка примружила очі.

— Леопардозірка виглядає не надто щасливою.

Золотиста кішка носькалася з Вогнезором, проте її хвіст нетерпляче посмикувався, а погляд блукав галявиною.

— Падуболапко! — Верболапка відбігла від свого загону й поспішила назустріч новачці. — Я не можу лишитися. — Річкова кішка говорила засапано. — Мушу бути біля Мільгокрилої. Але я просто хотіла привітатися.

— Усе гаразд? — спитала Падуболапка. — Маю на увазі, з твоїм Кланом. Просто ви всі виглядаєте трохи...

Тієї ж миті до них підійшов Воронокрил. Леголап роздратовано смикнув вусами. Він що, ніколи не зможе побути наодинці з Вересолапкою?

— Вересолапко, — різко звернувся Вітряний вояк до новачки. — Чому б тобі не піти поспілкуватися з новачками інших Кланів? Зараз хороша можливість познайомитися з різними котами.

Він окинув поглядом Леголапа та Падуболапку.

— Ходімо, — нявкнув Бризолап. — Подивимось, чи Плющолапка перестрибне Бубколапа.

Вересолапка глянула на Леголапа і знизала плечима.

— Гаразд.

Леголап посмикував хвостом по встеленій голками долівці, проводжаючи поглядом Вересолапку, яку від нього відводили Воронокрил із Бризолапом.

— Нехай усі Клани зберуться під Зорекланом! — пролунав від Великого Дуба гучний нявкіт Чорнозора.

Силуети чотирьох провідників виділялися в місячному сяйві на найнижчих гілках. Їхні очі поблискували в темряві. Леголап поспішив за Падуболапкою, яка вже почала проштовхуватися крізь натовп. Вона сіла біля Орлякошуба. Леголап протиснувся поперед неї та вмовстився біля Золошуба.

— Гей! — прошипіла Падуболапка. — Опустити голову. Мені не видно.

Леголап пригнувся, раптом усвідомивши, що став більшим за сестру, перегнавши її, мабуть, не лише у зрості за останні кілька повень.

— У Тіньового Клану радісні новини, — оголосив Чорнозір. — У Вохрошубки народилося троє кошенят.

Натовп вітально занявчав. Найгучніше раділа Вивіркострибка:

— Молодчина, Вохрошубко!

Чорнозір повів далі:

— Їх назвали Жарик, Світка і Тигрик!

Нявкіт затих, коли старші вояки почули ім'я Тигрика. Леголап закліпав. Як вони могли досі боятися Тигрозора, якщо від нього залишився тільки далекий-далекий спогад? Вони були забобонні, мов ті сови!

— Якщо це кошенята Вохрошубки, — прошепотів він через плече до Падуболапки, — то вони — наші родичі!

Так дивно було мати родичів в іншому Клані. Оце вперше Леголап спробував уявити, як його батько почувався щодо Вохрошубки. Вона була сестрою Ожинокігтя, але знайшла свою долю в чужому Клані. Чи доводилося йому коли-небудь зустрічатися з нею в битві?

— Щось іще є до доповіді? — голос Вогнезора стрепенув Леголапа з його задуми.

— Я щось пропустив? — Леголап озирнувся на сестру. Вона похитала головою, але в її очах був стурбований вираз.

Чорнозір обгорнув лапи хвостом і вдоволено саяв. Однозір відвернув голову від Громогого провідника, даючи знак, що він не має що сказати.

Вогнезір кивнув.

— У Громовому Клані також усе гаразд. — Він повернувся до Річкової провідниці. — Леопардозірко? Ти нічим не поділилася.

— У нас жодних новин, — скупно нявкнула кішка. — Риба повертається до краю озера. Лови успішні. У моєму Клані все добре.

— Радий це чути, — відповів Вогнезір.

— Тоді Зборище завершено, — мовила Леопардозірка.

Клани почали розходитися від Великого Дуба, коли їхні провідники позістрибували з гілок. Леголап потягнувся. Він замерз від довгого сидіння.

Ліщинолапка тицьнула його мордою.

— У Тіньовому Клані троє нових котів! — нявкнула вона. — Нам доведеться тренуватися ще сильніше!

Новачка рушила галявиною за своїм Кланом.

Леголап поспішив за нею.

— Але ж вони ще кошенята.

— Кошенята стають вояками! — нагадала йому Ліщинолапка.

Леволап відчув дотик Падуболапки. Її хутро стояло дибки.

— Як думаєш, нам колись доведеться з ними битися? — стурбовано прошепотіла вона.

— Зараз не час говорити про битви, — нявкнула Вивіркострибка, почувши їхню розмову. — Троє кошенят — це благословення для будь-якого Клану.

Вона очевидно раділа за Вохрошубку.

До них приєдналися Листоплеса із Сойколапом.

— Я помітила, що Вохрошубка була при надії, коли востаннє її бачила.

Вивіркострибка здивувалася:

— Ти ніколи про це не згадувала.

— Я не могла нічого сказати, поки це все ще було в лапах Зореклану, — відповіла Листоплеса.

— А також це була не твоя справа! — їх усіх захопив зненацька різкий нявкіт.

Леволап обернувся й побачив Горобинокігтя, рудого Тіньового вояка, що дивився на них примруженими очима. *Напевно, він батько.*

Вивіркострибка глянула на нього.

— Горобинокігтю, вітаю. Ти благословенний трьома здоровими кошенятами.

Горобинокіготь задер губу.

— Трьома здоровими *Кланонародженими* кошенятами, — прогарчав він.

— Це благословення лише в тому разі, якщо вони залишаються вірними рідному Клану, — різко зауважила Вивіркострибка, спалахнувши.

Горобинокіготь тихо загарчав.

Між ними встряла Листоплеса.

— Не потрібно сваритися.

— Він просто сказав правду.

Хто це сказав? Леволап крутнув головою. *Бризолап!*

Вітряний новак стояв біля свого батька.

Воронокрил незмигну дивився на Листоплесу.

— Бризолапе, не забувай, що Громовий Клан *шанує* змішану кров.

Листоплеса відвернула голову, ніби Воронокрил щойно вдарив її кігтями по морді. Вона швидко обернулася й поспішила геть.

— Він поводитьсь так, ніби з Громовим Кланом щось не так!

Леволап випустив кігті, та тоді відчув, як мама провела хвостом по його спині.

— Леволапе, ходімо. Не забувай про перемир'я.

Вона притулилася до Леволапа, а тоді подалася на край галявини, відводячи його подальше від Воронокрила, Бризолапа та Горобинокігтя.

Леволап озирнувся через плече на трьох котів, шкодуючи, що мусив дотримуватися цього дурнуватою перемир'я замість того, щоб видерти з кожного з них по доброму жмутку хутра.

— Леволапе! — до нього підбігла Вересолапка.

— Що? — Леволап зупинився й глянув на новачку. Вивіркострибка зупинилася біля нього.

Вересолапка глянула на воячку.

— Можна мені поговорити з Леволапом, будь ласка?

Вивіркострибка смикнула вухами, проте кивнула.

— Не барись.

Вона зайшла в хащі орляку слідом за Листоплесою, Падуболапкою та Сойколапом.

— Будь ласка, не злися, — заблагала Вересолапка. — Воронокрил завжди такий неприязний. У нього просто такий характер. А Бризолап думає, що він уже вояк.

— Але ти чула, що вони казали про змішану кров у Громовому Клані! Вони мусять за це відповісти!

— Мабуть, мусять, але ми можемо про це не говорити? — Очі Вересолапки сяяли. — У мене є план.

— Як їм помститися?

Вона поширила очі.

— Ні, звісно! Вони мої побратими! — Новачка смикнула хвостом. — Мій план полягає в зовсім іншому.

Леволап схилив голову набік.

— У чому?

— Замість того, щоб чекати наступного Зборища, пропоную зустрітися раніше.

— Раніше? — здивовано перепитав Лволоап. Хіба вояцький правильник не забороняв зустрічатися з котами інших Кланів без дозволу?

— Завтра ввечері, — прошепотіла вона.

— Але як? Де?

— Біля кордону в лісі. Коло тиса. Ми можемо втекти, коли всі поснуть.

— Але...

Вересолапка смикнула вусами.

— Ну ж бо! Буде весело. І ми ж нікому лиха не зробимо.

Лволоап відчув, як його живіт стискається від почуття провини та тривоги. Та блакитні очі Вересолапки блищали з такою надією. Це все видавалося справді цікавим. І він завжди зможе сказати, що хотів попрактикуватися в нічному полюванні. Та й Вересолапка мала рацію. Вони не робитимуть нічого поганого — не крастимуть здобич і не шпигуватимуть. Ніхто ніколи не дізнається, якщо вони будуть обережні. *Я все одно буду вірний своєму Кланові та своїм обов'язкам.*

Він моргнув Вересолапці й відповів:

— Гаразд.

Розділ 2

Падуболапка спала. Їй снилося, що вона біжить через ліс. Дощ тарабанив по встеленій листям долівці. Вона бачила, як мигтіла між деревами смугаста шубка Верболопки. Річкова новачка-медикішка бігла швидко, завжди на кілька кроків попереду.

— Почекай мене! — гукнула Падуболапка. — Я хочу тебе щось спитати.

— Я скажу, якщо доженеш! — гукнула їй Верболопка.

Падуболапка прискорила біг, послизаючись у багнюці, але Верболопка все так само залишалася за хвіст від неї.

— У Річковому Клані щось не так, правда? — крикнула Падуболапка.

— Я тебе не чую. Дощ надто сильний.

— Скажи мені, що сталося!

Дощ тиснув ще більше, гупаючи по листю й відбиваючись від землі.

— Верболопко!

— Я не можу тобі сказати, якщо ти мене не зловиш!

— Почекай! — Падуболапка примружила очі, намагаючись побачити хоч щось у зливі. — Верболопко?

Новачка зникла.

Падуболапка залишилася сама у мокрому лісі.

Вона розплющила очі. По даху кубла тарабанив дощ, просочуючись крізь густе сплетіння тисових гілок і крапаючи у гнізда. Падуболапка здригнулася і зарилася ще глибше в мох, але раптом помітила, що до неї тулилося щось мокре. Це було хутро Леголапа.

Падуболапка відштовхнула його від себе.

— Посунься. Твоє хутро все мокре.

Леголап перекоотився назад до неї.

— Леголапе!

Новачка підвелася і глянула на брата. Досвітні промені пробивалися крізь гілля, даючи достатньо світла, аби вона змогла розрізнити кольори шубок сплячих котів. Хутро Леголапа було мокрісіньке, ніби він цілу ніч провів під дощем, хоч тепер глибоко спав. Падуболапка

Рекомендована література

Прозір. Коти-вояки

Затемнення

Пророцтво Синьозірки

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ